

Summa linguae Graecae utilissima grammaticam Graecam auspiciantibus

<https://hdl.handle.net/1874/456677>

7

SVMMA LIN:

GVAE GRAECAE , UTILISSIMA

GRAMMATICAM GRAECAM

AVSPICANTIBVS,

Per Arnoldum Oridryum.

PARISIIS.

*Excudebat Christianus Wechelus sub
scuto Basiliensi, in uico la
cobæo, Anno*

1531.

DOMINICVS SYLVIVS CANDIDO

Lectori Sal. D. P.

Decipimur specie recti, brevis esse laboro, obscurus fio, inquit ille. Vt enim nihil est melius commoda luculentaq; breuitate, maxime addiscētibus (quicquid enim præcipies esto brevis, ut cito dicta percipiant animi dociles, teneantq; fideles, ut ait idem) ita contrā nihil grauius atq; adeo pestilentius inuenio, obscura illa & nimis in angustum contracta breuitate. Quo uitio plerosq; istorum doctorum laborare uideo, qui dum breues esse student, miserè pdunt alioqui geuerosam & ad quiduis sequacem pueritiam. Contrā uidere est quosdam adeo longos, ut nihil sit, quod non anxie psequantur, durum ac graue onus præceptionum teneris ac imparibus humeris puerorum imponentes. Nil medium est. $\chi\alpha\pi\sigma\iota\varsigma\ \beta\alpha\upsilon\iota\sigma\tau\iota\varsigma\ \delta\pi\alpha\upsilon\delta\epsilon\iota$ ē, ut habet prouerbium, at illa demū, quæ facilitatem secum trahāt, non quæ offundāt tenebras. Quorsum hæc, inquires? Nimirum eò, optime lector, ut intelligas eum omne tulisse punctum, qui cursum medium inter obscuram breuitatem, & pniciosam prolixitatem ita instituerit, ut simul brevis sit & facilis. Quod præstitisse Oridryum facile intelliges, iuuenem utriusq; linguæ callentis. Philosophum summum, neq; contemendum theologum, mihi septēdecim abhinc annis summa necessitudine conuētum, qui hunc suum partum mihi commisit atq; credidit. Habet illa quæ breui edet, testatura insignem hominis eruditionem & ingenium ppè diuinū: at hæc rudimenta præire maluit, ut aliquot claris, pueris, quos priuatim instituit, laborem illum describendi adimeret, ac cæteris omnibus facilitatem græcæ Grammatices cum summa utilitate commendaret. Quantum ad me attinet, dabo operā, ut libellus exeat in publicū, excusus typis castis, ac castigatis. Nonnulla hic desiderabis, at summam scribit non iustum librum: & boni præceptoris est, nonnullas inter enarrandum autores præceptiones, ubi locus postulat, suis præscribere. Vale è nostro Collegio Bellouacensi.

Anno 1531. Quarto nonas Maias.

HVMANISSI

MO IN CHRISTO PATRI ET INTE

gerrimo Principi domino meo, D. Gerardo Culsbroyck,

Gandavi in Collegio, titulo Diui Petri, eruditiss.

Abbati, Arnoldus Oridryus S.

Ræca parcemia est, ornatissime Præsul, ἔστι
πύλον πρὸ πύλοιο, πύλον γὰρ μὲν
ἔστι καὶ ἄλλο, ita, ut ἔ μibi uideatur,
ἔστι σκοπὸν πρὸ σκοποιο, σκοπὸν γὰρ
μὲν ἔστι καὶ ἄλλο, compendium ante cō
pendium ἔ ars ante artem. Hic compen
dium nactus, breuī quō uolebat peruenit, cū
alter ambages sequutus, cō uix tota uita de

trita peruenit. Quod equidem uerissimum cōmperi in lingua græca
nica. Per multos noui, qui ne triennio quidem tantum assequuti sunt,
quantum opera trimestri aut bimestri, aliquot, quos fingebam, adole
scentuli: quod tamē non tam arrogantiæ nostræ tribuendū est, quā
tum commodæ institutioni, tum illorum ingenij dexteritati. Si uspiam
uerum est, quod habet Flacus, Dimidiū facti, qui bene cœpit, habet,
multo maxime id in tradendis scientijs locum habet. Ideo græciani
cæ linguæ dimidium habet, qui auspiciatō cœpit. Imo non dimidium
modo sed ἔ summam linguæ, si tam in animi q̄ fortunæ bonis hāc
ueterum Philosophorum sententiam, πλέον ἢ μισοῦ παντός, ueram fa
teamur. Adeo operosum est bene cœpisse, ut cœpisse sit absoluisse,
ac maiorem requirat artificem, bene insituere q̄ bene docere. Artis
est docere linguam peregrinam, uerum multo maioris artis est, docē
di doctrinā et artis artē præscribere. Qua in parte, incredibile dictū,
q̄ fuerint olim oscitantes Grāmatici: quorū alij linguæ inscitia, alij
auaritia, alij inuidētia et dementia, hoc est, suarū nugarū philantia,
omnes bonas literas non obscurarunt modo, sed ἔ propemodū ex
A ij tinxerūt.

tinxerunt. Cum quātum ad Græcicam attinet eruditionem, ut hodie
 nihil ea uulgatius, nihil uilius, nihil amœnius, nihil magnificenti-
 us, ita & nihil facilius, homini præsertim callenti latinè. An non cui-
 densimū hoc argumentum est, quod ob oculos inuenimur? Puer uix-
 dū latinus, opera bim-estri aut trim-estri, dum dietim una horula audi-
 dit enarratē præceptorem, tātum assequitur, ut mox totum intelli-
 gat ac perspiciat linguæ artificium, idq; etiam (quod incredibile uia-
 deri potest) citra Grammaticen grammaticus. Recitabit tibi Plutarchi
 philosophiam, paululum adiutus Lexico: interpretabitur, leget Lucian-
 ni serios risus: interpretabitur, leget fidei nostræ mysteria: euāgelii,
 Paulinas epistolas interpretabitur. Reddet tibi artificij rationem, nō
 recordatus tamē, se citra has tabulas, ullam audiuisse Grammaticen.
 Porrò inter omnes linguas nulla æquè operosa mihi uidetur, atq; una
 latina, quæ per omnia omnia uariat, inflexiones habet admodum dis-
 sidentes, coniugationes propemodum infinitas: idq; ob aliam atq; aliā
 præteritorum polymorphiam. Paulo facilior est Hebræica ob unifor-
 mem inflexionis & coniugationis typum. Præterea, quòd ea habet
 omnia nomina propemodum indeclinabilia: sed rursus nimis obscura,
 tum amphibolia, tum punctorum & apiculorum (funguntur enim
 illa officio uocalium) nimia perplexitate, & pro locorum regionis-
 bus alia et alia. Atq; hinc est quòd ueteres illi interpretes ueteris in-
 strumenti, tātò distent interuallo, non rarò in sensu ipso uariantes
 pugnatēsq;. At in græcis omnia plana ac nuda sunt, omnia certa cer-
 tis finibus circumscripta, non modo caliginem omnem, sed & deprau-
 uationem non temere admittentia. Fateor græcicā uocem quòd plu-
 ribus sit adornata apicibus & symbolis, eò facilius deprauari posse.
 Verum ita non potest, quin è reliquijs errorem deprehēderis, quem
 admodum è uestigijs uenator citius deprehenderit feram, si ea plu-
 ra humi defixerit q̄ si pauciora. Neq; unq̄ nouæ legis interpretes in-
 sententijs magnope discordarūt: sed, aut lucidius uerterūt, aut scribarū
 inscitia deprauatū restituerūt. Idq; fortassis diuino cōsilio factū est,
 ut uetus illa ac umbratilis lex, enigmatica lingua atq; obscura pingere-
 retur.

retur. Noua uerò euangelicæ lucis, ea lingua, quæ ut uulgatissima ita et omnium esset certissima. Neq; unquam tam felix quisquam extitit interpres, qui per omnia omnia reddiderit. Id enim prorsus impossibile est. Plus energiz sentiet græcus græca legens, quam etiam multis uerbis possit latinè transfundere. Cæterum cum nulla sit linguarum aut artium, quin difficillima sit, si desit insitiuendi ratio, ita hæc nostra, de qua agimus, græcanica, multo omnium, ut dixi, facillima est, maxime uerò si ordine tradatur. Ordo uerò iste quatuor progressibus, quasi quatuor ἑσθησιῶν constabit.

PRIMVS progressus est literarum cognitio, cui tres dies deputo.

SECUNDVS est articulorum declinatio, cui destino diem unum.

Est enim ea paulò facilior quam est pronominis hic hæc hoc.

TERTIUS est nominum inflexio, quæ propemodum eadem est, quæ erat articuli: huic opella deputo quatrimum, idque quatenus sat est aut

QUARTVS est, à declinatione nominum ad unicam (spicanti.

illam coniugationem uerbi τῦπῶ. Habent enim omnia uerba

eandem inflexionem: atque huic Hódēporiæ dies decem facile insumpseris: ita ut cum quinq; sint modi in actiuo, passiuo, et medio, unicuique

modo dies unus addatur: aut si mauis, unicuique modo biduum aut triduum

insumas. Nolim et hic te non nisi lentè festinare. Triste est malè doctum

etia dediscere. His transmissis itineribus, quæquid erat uicè duriusculæ,

iam omne euictum est. Mox opus erit Lexicon: nam etsi calles artificium,

nomenclaturarum et uocum adhuc rudis es. Sed huc tanquam progressum

est, ut nullo negotio, Lexicon admuniculo possis tuo Marte orationem

prosam intelligere. Incredibile fortassis uidebitur, qui fieri poterit,

ut unica coniugatione fretus, omnia uerba adaptauerit amussi ipsius

τῦπῶ, iam pridem græcanicæ lingue initiatus. Fortassis non deerunt

imperiti, qui dicturi sunt me plus æquo κελευσθῆναι, et nimum indul-

gere (quod aiti) foliis: Non recuso censuram, modo uel hyperbolice

coceleumate meo queam quam plurimos ad egregia facinora percellere.

Tametsi fateor non expedire quicquam fieri posse absque doctore. Verum

tamen cognita unica, quam dixi, coniugatione, cæteris tabulis, quas

sunt, quasi perpetuæ essent, ut hac scilicet impostura solidetur imbecille et uacillans discentis iudicium. Suscipe igitur, ornatis. Princeps, pro incredibili illo in optima quæq; studia ardore, eo animo has tuas bellas quo solebas autorem. Neq; ægrè feres Dominationem tuã huiusmodi calculo meo, eruditissimo coetui ascribi literatorum uirorũ, quos alit Augustissima Ganda p̄ multos, D. Ioannẽ Guauterũ, D. Lodouicũ Misdachum & Blasarium, primarios senatores: D. Ioannem Cortium, primarium aduocatũ, D. Audomarum Edin- gum, Senatus doctiss. scribam. Habet & hic eruditorum ordo D. Gulielmum Valium, habet et Gerardum Ry- mium, iuuenem latinè, græcè & hebraicè doctissimum: habet & multò plures, quos nimis longum esset recensere, quibus omnibus hoc magis est obseruanda amplitudo. D. T. quò magis bonis studijs patrocinari coepit. Bene uale.

E ludo nostro Angiano. Anno 1531.

DOMINICI SYLVII AD

puerum literarum Græcarum
studiosum, hendecasyllabon.

Si vis Grammaticæ puer pelasgæ
Nullo pene tibi labore parta
Fundamenta, quibus queas adire
Græcorum facile abditos recessus,
Adsis huc, tibi dat breuis libellus
Hæc, quem Ouridryus ille scripsit, omnis
Mystes eloquii: hoc nihil libello,
Est quicquid aptius, aut magis venustum.

Primus progressus.

PRIMVS PROGRESSVS.

9

<i>Litteræ capitales.</i>	<i>Non capitales.</i>		<i>Viginti quatuor.</i>	
A	α α	Αλφα	Alpha.	ualet a
B	β β	Βήτα	uita. u	consonans.
<i>6 nō habēi huius seculi professores. contēnunt præcepta D. Erasf.</i>				
Γ	γ γ	Γάμμα	gamma.	g
Δ	δ δ	Δέλτα	delta.	d
E	ε ε	Ε ψιλόν ε	psilon. e, semp	corripitur.
Z	ζ ζ	Ζήτα	zita.	z
H	η η	Ητα	ita. i, sēp	pducitur.
Θ	θ θ	Θήτα	thita.	th
I	ι ι	Ιώτα	iota. i sēp est	uocalis
<i>apud Græcos: quare legunt in ὄδῃ Iesus per tres syllabas.</i>				
K	κ κ	Κάρπια	cappa.	c
Λ	λ λ	Λάμβδα	lambda.	l
M	μ μ	Μυ	my.	m
N	ν ν	Νυ	ny.	n
E	ξ ξ	Ξι	xi.	x
O	ο ο	Ο μικρόν	omicron. o breue.	
Π Π	π π	Πι	pi.	p
P	ρ ρ	Ρω	rho.	r
Σ	σ σ	Σίγμα	sigma.	s
T	τ τ	Ταυ	taf.	t
Υ	υ υ	Υ ψιλον	υ psilon.	y
Φ Φ	φ φ	Φι	phi.	ph
Χ	χ χ	Χι	chi.	ch
Ψ	ψ ψ	Ψι	psi.	ps
Ω	ω ω	Ω μέγα	o mega	o
			(semper longum.	

B

Diphthongi sunt duodecim.

Propria sex.

Impropria sex.

αι	} sonat	e.	ηυ	} sonat	if.
ει		i.	ωυ		of.
οι		i.	υι		ui.
αυ		af.	α		α.
ω		ef.	η		i.
ου		u uo calis est apd' Latinos.	ω		o.

ABBREVIATIONES.

} ualet	αυ.	} ualet	ωυ.
	αιυ.		ως.
	αε.		ως.
	αιε.		οε.
	αυε.		οε.
	αυς.		επ.
	εε.		ειπ.
	επ.		δε.
	ειπ.		ουε.
	ηε.		ταυ.
	ηε.		οδ.
	ηπ.		οδου.
	ηπ.		δε.
	ης.		
ις.	} ualet γαυ.		
ιπ.			
ειε.	} ualet μειπ.		
ειε.			
οπ.			
οπ cū acuto.			
οπ cū graui.			
ωπ.			

urano cæ epi tis gis, ton arton himon ton epiuston dos himin
 οὐρανόϛ Ⲙⲓ ϩⲓ γῆς, τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ὠψῖστον δὸς ἡμῖν
 smeron, cæ aphis himin ta ophulimata himon, hos cæ himis a
 σήμερον, καὶ ἄφης ἡμῖν τὰ ὀφελήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀ
 phiemien tis ophiletas himon, cæ mi isenengis himas is pira
 θέμεν τοῖς ὀφελέταις ἡμῶν, Ⲙⲓ μὴ ἕσενέγκης ἡμᾶς ἐς περᾶ
 smon, alla rhyse himas apo tu poniru. Amin.
 σμὸν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμῶν.

SALVTATIO ANGELICA.

Chere cecharitomeni Maria, ho cyrios meta su, eslogi
 χαῖρε κεχαριστωμένη μαρία, ὁ κυρι Ⲙⲓ μετὰ σοῦ, εὐλογη
 meni sy en genexi, cæ eslogimenes ho carpos tis ciliis su,
 μὲν σὺ ἐν γυναιξί, Ⲙⲓ εὐλογημένος ὁ καρπὸς ϩⲓ κοιλίας σου,
 hoti sotira eteces ton psychoh himon. Amin.
 ὅτι σωτήρα ἐτίκας τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμῶν.

SYMBOLVM APOSTOLORVM.

Pistefo is theon patera pantocratora, piitin uranu cæ gis,
 πιστεῖω ἐς θεὸν πατέρα παντοκράτορα, πιστῖ οὐρανῶ ἢ γῆς
 cæ is usun christon hion, astu hena monon, cyrioh himon, s
 καὶ ἐς ἰησοῦν χριστὸν υἱὸν αὐτοῦ ἕνα μόνον, κυριὸν ἡμῶν, συλ
 liphthenta ec pnevmatos hagiū, gennithenta ec Marias tis pate
 ληφθέντα ἐκ πνεύματ Ⲙⲓ ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ μαρίας τῆς πα
 thenu, pathonta epi Pontiu Pilatu, thanonta cæ taphthenta, cæ
 θέντα, παθόντα ὠν Ποντίου Πιλάτου, θανόντα ἢ ταφθέντα, κα
 telthonta is hadin, ti trii himera anastanta ec necron, ancla
 τελθόντα ἐς ἁδῆ, τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ἀνελ
 thonta is uranus, cathozomenon en dexia tu patros panto
 θόντα ἐς οὐρανῶ, καθιζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς παντο
 cratoros, hqiben melli erchestha crine xontas cæ necrus.
 κράτορος, ὅθεν μέλλῃ ἐρχοῦν κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροῦς. stefo

Pistefo is pnefma hagion, hagian ecclisiam catholicam, hagian ci-
 πιστεως πνευμα αγιον, αγιασμενην εκκλησιαν καθολικην, αγι-
 nonian, aphesin hamartion, sarcos anastasin, zoin eonion. amin.
 νωνιασ, αφεσιμ & μαρτυρω, σαρκος αναστασιμ, ζωης αωνιον. αμην

Hic præter literas, uides apices aliquot, quæ uirgule accentum
 significant. Si ponatur uirgula talis ' significat syllabâ illam exaltâ-
 dâ in pronunciatione, ut in precatatione ἐλδῆτω significat legendum
 elhêto, penultima longa. Si ponatur uirgula contraria talis `,
 significat syllabam non eleuandam esse, sed eodem tenore cum cæ-
 teris proferendam. Si ponatur uirgula talis ~, significat syllabâ len-
 tē eleuandam. Si ponatur uirgula supra initia, quæ uideatur quasi c
 nostrum, significat uocalem illam aspiratam, et ualet h, ut ἡμῶν us
 let hmon. Si fuerit c inuersum, significat pro certo uocalem non
 aspirari, ut ὄνομα onoma non honoma.

CANONES GENERALES

accentuum.

PRIMVS. Vltima syllaba longa, accentus in antepenultima esse ne-
 quit, at transfertur in penultimam: ut ἀνδρωπῶ, ἀνδρωπορ, ἀν-
 δρωπε, ἀνδρώπου, ἀνδρώτω, ἀνδρώποιρ.

Verum αἰ εῖ οἰ, pro breuibus habentur, ut ἀνδρωποι, μῦσαι, λῆ-
 γεται, ὄμοι: præterq̄ in optatiuis, εῖ aduerbijs: ut γηδίσαι,
 ὄκοι: πάλαι tamē εῖ πρόπαλαι αἰ corripit.

SECUNDVS. Circumflexus super solam natura longam resis-
 det, μοῖσα, νοῖς.

TERTIVS. Acutus uerò et grauis accentus super quâlibet resident,
 ut ἦρας, χεῖς, χερσεις, μάτης.

QUARTVS. Accētus super penultimam longâ cadens, ultima breuis,
 erit circumflexus, μοῖσα, εἶδῶ: longa uultima, acutus ἦρας.

Canones declinationum æquisyllabarum.

PRIMVS. Accentu in ultimam syllabâ incidēte in genitiuis εῖ datiu-

uis circumflexus est, in alijs casibus acutus: ut τιμή, τιμῶ, τιμαί, τιμαῖς. τιμῆς, τιμῆ, τιμαῖρ, τιμῶρ, τιμαῖς. θεός, θεῶ, θεοί, θεῶς. θεῶ, θεῶ, θεοῖρ, θεῶρ.

SECUNDVS. Genitiuus pluralis primæ & secundæ declinationis, circumflectit ultimam, ut χρυσῶρ, ἀνθεῶρ, χρυσῶρ.

TERTIVS. Aliàs accētus si in penultima est, manet ibidē in omnibus casibus declinationū equisyllabarū, quanquā ratione aliorū canonū mutetur: ut ἀνείας, ἀνείας: μέσης, μέσης, μέσαρ, μέσα: λόγων, λόγων, λόγων, λόγων: κάλως, κάλως & cæt.

SECUNDVS PROGRESSVS: ART I

culorum declinatio exactè ediscenda hoc modo,

Numerus singularis. Dualis. Pluralis.

nūs. ge. da. ac. No. ge. da. ac. No. ge. dat. ac.

Masc. ὁ τοῖ τῶ τῶρ. τῶ τοῖρ τοῖρ τῶ. οἱ τῶρ τοῖς τοῖς.

Fœmi. ἡ ῥη τῆ πῶ. τὰ τᾶρ τᾶρ τὰ. αἱ τῶρ τᾶς τᾶς.

Neutr. τὸ τῶ τῶ τῶ. ut in masculino. τὰ τῶρ τοῖς τὰ.

Significata horum articulorum non possunt exprimi lingua latina, sed gallica aut flandrica, ut ὁ κυρι, le seigneur, den heer: φῶκησαι τορ κυριου, crains le seigneur, ureest den heere: ἡ γωνὴ la femme, de urau. ἀπὸλαπε τὰς γωνᾶκας, delesse les femmes, laet de urauien. τὸ ζυλον, le boys, het hout. Δός μοι τὸ ζυλον, donne moi le boys, lanct my thout. Vehementer mecum admiror nonnunquam quonā modo Rhomani, quorū omnes eruditi, græcè calluerūt, Virgilius, Horatius, Terentius, Ouidius, Cicero, Sallustius, Solinus, Lilius, & cæt. poterāt intelligere significata articulorum: & profecto non sine magno usu, improbo labore & sudore maximo.

Declinatio articulorum postpositiuorū, sic dictorū, quia postponuntur: sunt enim relatiua. Prædicti uocātur præpositiui, quia præponuntur, sicut in lingua gallica & flandrica, l'homme, de mensche, ὁ ἀνδρωπ. Porro hæc declinatio eadem est cum præcedenti, & fit à præcedenti, deponendo ex obliquis literam τ: hoc modo,

Qui

	No. ge. da. ac.	No. ge. da. ac.	No. ge. da. ac.
Qui	ὁς οὐ ᾧ ὄμ	ὦ οἶρ οἶρ ὦ	οἶ ᾧρ οἶς οὐς.
Quæ	ἡ ἡς ἡ ἡρ	ἃ αἶρ αἶρ ἃ	αἶ ᾧρ αἶς ἃς.
Quod	ὃ οὐ ᾧ ὃ	ut masculinus. ἃ ᾧρ οἶς ἃ.	

TERTIVS PROGRESSVS DECLI-

natio nominū: quæ sunt quinque communia Græcorū.

PRIMA DECLINATIO.

No.	Gen.	Dat.	Accu.	Vo.	
Ας	ου	α	αρ	α.	In alijs numeris declinantur ut
ης		η	ηρ	α.	articulus fœminini generis.

Hæc nomina omnia sunt propria uirorum aut uiris ferè appropriata, igitur omnia generis masculini, aut communis. Exēpla, ὁ ἀνδρας, ἡσάιας, ἡλίας, ὁ χριστος, ἰωάννης, ἄδης, λησις. Gentilia ut ὁ καπαδόκης, in της ποιητης, composita à uerbis μετῶ, πωλῶ, τριβῶ, ἔ poëtica in ωης, in uctō α habent, ut καπαδόκα, ποιητῶ, γεωμέτρα, βιβλιοπῶλα, παιδοτριβα, κωῶπα.

SECUNDA DECLINATIO FIT

no.	gen.	dat.	accu.	uo.	(à prima deponendo ε.
Α	ης	ῆ	αρ	α	In alijs numeris ut nomina primæ,
Η		η	ηρ	η.	(declinātur.

Hæc nomina omnia sunt fœmin. ge. ἔ omnino eodem modo declinātur ut articulus fœmin. generis, nisi quòd nomina in α habent αρ in accus. ἔ nomina terminata in δα δα σα, uel quæ habent uocalem ante α habent ας in genitiuo, α in datiuo, ἔ αρ in accus. Exēpla, μῆσα, φιλοσοφία, γραμματικῆ, τιμῆ, ἀρετῆ, μάγδα, λήδα, ἡμέρα.

No. ge. TERTIA DECLINATIO.

ος	sicut articulus mascul. generis: in uocatiuo singulari habet
ου	ε, alias ubiq; uocatiuus casus ferè similis est nominatiuo, sicut
ορ	articulus neutri gen. et habet tres casus similes, ut Latinis.

Hæc

Hæc nomina in $\omega\pi$ omnia sunt neutri generis: In $\omega\varsigma$ frequenter *mãa* scilicet generis, etiã fœmin. $\epsilon\tau$ commun. ut $\kappa\alpha\iota\omicron\varsigma$, $\lambda\omicron\gamma\omicron$ $\textcircled{\omega}$, $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\omicron\varsigma$, $\theta\iota\omicron\varsigma$, $\xi\upsilon\lambda\omicron\pi$, $\tau\omicron\zeta\omicron\pi$, $\omicron\delta\iota\omicron\varsigma$, $\acute{\epsilon}\xi\eta\mu$ $\textcircled{\omega}$, $\acute{\alpha}\nu\theta\upsilon\omega\pi$ $\textcircled{\omega}$. Composita plerũ que communia sunt, $\acute{\alpha}\beta\alpha\tau$ $\textcircled{\omega}$, $\acute{\alpha}\kappa\alpha\iota$ $\textcircled{\omega}$, $\omega\lambda\upsilon\sigma\eta\mu$ $\textcircled{\omega}$.

QVARTA DECLINATIO RARO

in usu est, $\epsilon\tau$ non est nisi quorundam nominum atque
corum, $\epsilon\tau$ fit à tertia declinatione, mutãdo
tantum \omicron in ω , hoc modo,

$\omega\varsigma$ Declinantur ut nomina tertiã declinationis, hoc est, ut arti-
 ω culus masculini generis, et in $\omega\pi$ ut articulus neutri generis,
 $\omega\pi$ hoc solo dempto, q̄ ubicunq; occurrit in tertiã declinatione u
aut ι , illas literas in eodem casu hæc nomina abijciunt, sic, $\lambda\omicron\gamma\omicron$ $\textcircled{\omega}$
 $\lambda\omicron\gamma\omicron\upsilon$, sub tertiã declinatione inflectitur: sub quarta inflecteretur
sic, $\lambda\omicron\gamma\omega\varsigma$, $\lambda\omicron\gamma\omega$ deponendo υ : in nominatiuo plurali pro $\lambda\omicron\gamma\omicron\iota$ $\lambda\omicron$
 $\gamma\omega$, pro $\lambda\omicron\gamma\omicron\iota\varsigma$ $\lambda\omicron\gamma\omega\varsigma$, deponendo ι . Neutra in plurali pro α habet
 ω . Exempla, $\nu\epsilon\iota\omicron\varsigma$ templum, $\chi\rho\acute{\epsilon}\omega\pi$ debitum.

QVINTA DECLINATIO EST O MA

nium aliorum de quibus non est dictum, $\epsilon\tau$ sunt uas-
riã terminationes, ut illæ quæ sunt in tertiã
declinatione Latinorũ: declinãtur autẽ sic,

	No.	Sing.	Dual.	Plur.	Exempla.
Litera α					$\delta\omicron\gamma\mu\alpha$.
terminales	}	Neutra.			$\sigma\iota\nu\kappa\omega\iota$.
			$g. d. a. utũ$	$n. g. d. a. u.$	$n. g. d. a. u.$
nominales	}	$\omicron\varsigma$ ι α filis	ϵ $\omicron\pi\omicron$ $\omicron\pi$ ϵ .	ϵ ς $\omega\pi$ $\sigma\iota$ $\alpha\varsigma$ $\epsilon\varsigma$.	$\upsilon\tau\alpha\pi$.
nũ qui- tẽ de- clinã- tionis					ρ $\eta\upsilon\omicron$
				ψ	$\lambda\alpha\mu\pi\alpha\varsigma$.
					$\kappa\omicron\varsigma\alpha\zeta$.
					$\acute{\alpha}\rho\alpha\uparrow$.

Nomina neutri generis, ut apud Latinos, habent tres casus similes
in omni

in omni numero, et nominatiuus pluralis habet α, ut Βῆμα tribunal ατϞ, generis neutri. Et omnia nomina huius declinationis et sola, habent crescentiam, ut ὁ ἄλας αωτϞ, ἡ τρυγὼν ὀνϞ turtur. ἢ λάμπας ἄδος splendor. nisi syncopa fiat, ut πατὴς πατέϞ, p syncopen, πατῆϞ. Atq; hæc noticia declinationum satis est auspiciãti.

De contractionibus nominum.

Contractio est, quando uocales duarum syllabarum sine medio concurrentes, in unam syllabam colliquescunt, ut βασιλεῖ sine diphthongo βασιλῆ. sic τέλεια τέλη, σα in η contrahendo, sic βασιλῆϞ p βασιλέϞ uel βασιλέας. Sed hæc tibi habe hæc formula,

αο	}	EO	}	ει	ει	
αω		EOU		εας	ειϞ	
εω		ω		CE	εεϞ	ειϞ
οα				OO	εα	η
οω	}	OUU	ουϞ	ουϞ		
αοι		οαϞ	ουϞ	ουϞ		
αε		οι	οι	οι		
αα		εοι	οι	οι		
αι	α	οοι	οι	οι		
αι	α					

SEQUITVR PROGRESSVS

Quartus, coniugatio ipsius uerbi τυπῶ.

Accidentia uerborum eadem sunt quæ apud Latinos, hoc excepto, q; præter præteritum imperfectum, perfectum, et plusq̃perfectum, Græci habent adhuc duo præterita quæ uocant Aoristis, hoc est, indeterminata præterita. Nam Latinorum præterita, sunt cerui atq; determinati temporis, ut præteritum imperfectum significat præteritum tempus, sed nondum perfectè præteritum. Perfectum, perfectè præteritum. Plusq̃perfectum, plus etiam præteritum: sed isti duo Aoristi græcis significant præteritum quoduis, sic τυπῶν percutiebam, sed ετυπῶν percutiebam aut percussi aut percusseram. Atq; Aoristis, hoc est,

est, incertis atq; indeterminatis præteritis Græci ferè semper utuntur. Atq; isti duo, ut uocant, Aoristi, penitus idem significant. Habèt Græci & duo futura, & penitus idem significant. In genere passiuo addunt tertium futurum, quod mox futurum uocatur. Genera uerborum sunt eadem quæ apud Latinos, scilicet actiuum, passiuum neutrum, deponentale & commune, quod ipsi mediū quoq; uocant, quia actiuè significat & passiuè. Verba actiua & neutralia, ut apud Latinos etiam est, Græcis terminantur in ω, ut τῦπῶ, cætera in ω, ut Latinis in or, ut τῦπῶρου. Apud Latinos actiua & neutralia eodem modo coniugantur, sic etiam apud Græcos. Item passiuua, deponentalia, & communia apud Latinos eodem modo coniugantur: sic apud Græcos passiuua & deponentalia eodem modo coniugantur. Sed communia, hoc est, Media Græcis coniugantur partim ut actiua & partim ut passiuua, ut patebit in figura. Latinis uariæ sunt formæ coniugationum: Græcis tantum ipsa re una est. Distingunt tamen coniugationes propter unam aut alterâ literam, quæ uariatur in alijs & alijs uerbis: in qua uariatione nulla est difficultas, ut uidebitur in secunda figura, quam uocabo Characteristicam, quod illam literam uariandam docebit ob oculos. Primo enim requiritur exacta noticia huius coniugationis, quæ est unicuique fundamentum linguæ græcæ, uidelicet,

ACTIUA.

	Sing.	τῦπῶ, τῦπῆς, τῦπῆι.
Præsens	Dual.	τῦπῆτορ, τῦπῆτορ.
	Plural.	τῦπῶμερ, τῦπῆτε, τῦπῆσι.

REGVLA.

Personæ quæ terminantur in indicatiuo in e aut i, assumunt v, & hoc sæpius quando dictio sequens incipit à uocali: Attiâ enim & sequente consonante, v adiungunt.

Imperf.

Imperf.

ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε.
 ἔτύπτετον, ἔτυπτέτων.
 ἔτύπτομι, ἔτύπτετε, ἔτυπτομι.
 τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.

Perfect.

πέτυφατον, πέτυφατον.
 πέτυφαμεν, πέτυφατε, πέτυφασί.
 ἔπετύφην, ἔπετύφασθε, ἔπετύφθη.

Plusq̄perf.

ἔπετύφατον, ἔπετυφείτων.
 ἔπετύφασμι, ἔπετύφασθε, ἔπετύφασθε.
 ἔτυφα, ἔτυφας, ἔτυφε.

Aorist. primus.

ἔτύφατον, ἔτυφάτων.
 ἔτύφασμι, ἔτύφασθε, ἔτυφαρ.

Aorist. sec.

ἔτυπον, πες, ὧσα. ut *præteritum imperfectum.*

Futur. primū.

τύψω, τύψεις, ut *præsens.*
 τυψῶ, τυψῆς, τυψῆ.

Fut. 2.

τυψήσομαι, τυψήσεται.
 τυψῶμι, τυψῆτε, τυψῶσι.

P A R T I C I P I A .

Præsens & imperfectum,

ὁ τύπων τῷ τύποντι.
 ἢ τύπουσα, ἢ τυπῶσα.
 τὸ τυπῶν, τῷ τυπῶντι.

Aoristus primus.

ὁ τυψας, τῷ τυψαυτι.
 ἢ τυψασα, ἢ τυψάσας.
 τὸ τυψαρ, τῷ τυψαυτι.

Futurum primum.

ὁ τυψωρ, ἢ τυψοντι.
 ἢ τυψουσα, ἢ τυψόσας.
 τὸ τυψορ, τῷ τυψοντι.

Perfectum & plusq̄perfectum.

ὁ πετυφώς, ἢ πετυφός.
 ἢ πετυφῶσα, ἢ πετυφῶσα.
 τὸ πετυφός, τῷ πετυφόςτι.

Aoristus secundus.

ὁ τυψῶρ, ἢ τυπόντι.
 ἢ τυψῶσα, ἢ τυψῶσας.
 τὸ τυψῶρ, τῷ τυψῶντι.

Futurum secundum.

ὁ τυψῶρ τῷ τυψῶντι.
 ἢ τυψῶσα, ἢ τυψῶσας.
 τὸ τυψῶρ, ἢ τυψῶντι.

C ij Hic

Hic uides illam uocalem ϵ prepositam ubiq; præterq; in præsentî, & in futuris. In præterito perfecto præponitur etiam ϵ , sed litera prima uerbi geminatur, ut in latinis pendo pependi, tendo tetendi. Et hæc geminatio manet in omni modo, genere, & in participijs: & uocatur illa litera quæ adijcitur, scilicet ϵ , augmentum: & semper apponitur in omni indicatiuo actiuo, passiuo, aut medio, si uerbum in præsentî incipit à consonante. Si uerbum incipit à uocali quæ est α uel ϵ , mutat α & ϵ in η in præteritis: si incipit ab o , in ω : si ab au diphthongo, in ω : si ab eu , in η : si ab oi in ω : si ab alia uocali uel diphthongo uerbum incipit, nihil mutatur, ut $\upsilon\omega$ pluo, in præterito imperfecto $\upsilon\omega\upsilon$ & cæt.

IMPERATIVVS.

Singul.

Dual.

Plural.

Præsens uerbera $\tau\acute{\upsilon}\eta\epsilon$, $\tau\upsilon\eta\acute{\epsilon}\tau\omega$. $\epsilon\tau\omicron\upsilon$, $\acute{\epsilon}\tau\omega\mu$. $\epsilon\tau\epsilon$ $\tau\upsilon\eta\acute{\epsilon}\tau\omega$ & c.Præter. p. $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\epsilon$ eodem modo.Aorist. primus. $\tau\acute{\upsilon}\phi\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\tau\omicron$ eodem modo, tenendo semper α .Aorist. secundus. $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon$, $\tau\upsilon\pi\acute{\epsilon}\tau\omega$ eodem modo.

Vides hic omnia augmenta deponi. Augmenta non sunt nisi in indicatiuo. Deinde uides hic non esse futura. Similiter non sunt futura in coniunctiuo, sed Aoristi qui præteritum significant in indicatiuo, in alijs modis futurum significant.

OPTATIVVS.

Præsens utinã uerberarem. $\tau\acute{\upsilon}\eta\omicron\iota\mu\iota$, $\tau\acute{\upsilon}\eta\omicron\iota\varsigma$, $\tau\acute{\upsilon}\eta\omicron\iota$. $\tau\acute{\upsilon}\eta\omicron\iota\tau\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\eta\omicron\iota\tau\acute{\omega}$. $\tau\acute{\upsilon}\eta\omicron\iota\mu\epsilon\upsilon$, $\tau\upsilon\eta\omicron\iota\tau\epsilon$, $\tau\acute{\upsilon}\eta\omicron\iota\mu\epsilon\upsilon$.

Perfectum.

 $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\omicron\iota\mu\iota$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\omicron\iota\varsigma$, $\phi\omicron\iota$ eodem modo.

Aoristus primus.

 $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\mu\iota$, $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\iota\varsigma$, $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\iota$. eodem modo semper

Aoristus secundus.

 $\tau\acute{\upsilon}\phi\omicron\iota\mu\iota$, $\tau\acute{\upsilon}\phi\omicron\iota\varsigma$ eodem modo. (tenendo α .)

Futurum primum.

 $\tau\acute{\upsilon}\phi\omicron\iota\mu\iota$, $\tau\upsilon\phi\omicron\iota\varsigma$ eodem modo.

Futurum secundum.

 $\tau\upsilon\phi\omicron\iota\mu\iota$, $\tau\upsilon\phi\omicron\iota\varsigma$ eodem modo et $o\iota$ semp̄ habet

Vides

Vides hic omnia tempora esse, præter præteritū imperfectū & plus
 q̄perfectum, quæ tempora nusq̄ nisi in indicatiuo sunt. Vides secun-
 dō hanc diphthongum oi esse optatiuorum. Vides tertio q̄ omnia tem-
 pora aliorum modorum formantur ab indicatiuo, sic q̄ præsens alio-
 rum modorum fit à præsentī indicatiui, præteritum à præterito, &
 futurum à futuro.

C O N I U N C T I V V S .

τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ.

Præsens uerberem. τύπῆτορ, τύπῆτορ,

τύπῶμερ, πῆτε τῶσι.

Perfectum. τετυφῶ, φῆς. eodem modo.

Aoristus primus. τύψῶ, τυψῆς eodem modo.

Aorist. secundus. τυπῶ τυπῆς eodem modo.

Vides hic ἢ esse diphthongum coniunctiuorum in singulari hoc modo
 ἢ, aliter ἢ sine iota. Annotabis secundō in numero duali semper pri-
 mam personā deesse. Imo semper & ubiq; primā dualis numeri non
 est, quando prima pluralis terminatur in μερ.

I N F I N I T I V V S .

Præsens uerberare. τυπῆερ.

Perfectum. τετυφέναι.

Aoristus primus. τυψαι.

Aoristus secundus. τυψῆμ.

Futurum primum. τυψερ.

Futurum secundum. τυψῆμ.

C O N I U G A T I O P A S S I V O R V M E T

Mediorum, quorum unumquodq; tot habet modos &
 tempora, quot habet uerbiam actiuum.

Præsens passi, & mediū. Sing. τύπῶμαι, τύπῃ, τυπῆται.

Dual. τυπῶμεθρ, τυπῆσθρ, πῶδῃ.

Plural. τυπῶμεθα, τυπῆσθε, τυπῶντη.

C iij Imperf.

	ἔτυπόμενός, ἔτυπόμενος, ἔτυπόμεθα.
Impf. pass. & mediū.	ἔτυπόμεθον, ἔτυπόμεσθε, ἔτυπόμεσθε.
	ἔτυπόμεθα, ἔτυπόμεσθε, ἔτυπόμεσθε.
Perf. medium.	τέτυπα, ἢ τέτυφα.
	τέτυμαι, τέτυσαι, τέτυπα.
Perf. passivum	πετύμμεθον, πέτυμμεσθε, πέτυμμεσθε.
	πετύμμεθα, πέτυμμεσθε, πέτυμμεσθε.
Plusq̄pf. medium.	ἔτετυπα ἢ ἔτετυφα.
	ἔτετυμαι, ἔτετυσαι, ἔτετυπα.
Plusq̄pf. passi.	ἔτετύμμεθον, ἔτετύμμεσθε, ἔτετύμμεσθε.
	ἔτετύμμεθα, ἔτετύμμεσθε, ἔτετύμμεσθε.
	ἔτυπάμενός, ἔτυπάμενος, ἔτυπάμεθα.
Aoristus 1. medius	ἔτυπάμεθον, ἔτυπάμεσθε, ἔτυπάμεσθε.
	ἔτυπάμεθα, ἔτυπάμεσθε, ἔτυπάμεσθε.
Aoristus 2. medius.	ἔτυπόμενός ἢ ἔτυπόμενος.
Aoristus primus passi.	ἔτυπόμεθον, ἔτυπόμεσθε, ἔτυπόμεσθε.
Aoristus 2. passi.	ἔτυπόμεθα, ἔτυπόμεσθε, ἔτυπόμεσθε.
Futurū primū mediū.	τυπόμαι, τυπήσθε, ἢ τυπώσθε.
	τυπόμεθα, τυπήσθε, τυπώσθε.
Futurū 2. medium.	τυπόμεθον, τυπόμεσθε, τυπόμεσθε.
	τυπόμεθα, τυπόμεσθε, τυπόμεσθε.
Futurū 1. passivū.	τυπείσομαι, τυπείσθε ἢ τυπώσομαι.
Futurum 2. passivum.	τυπείσομαι, τυπείσθε eodem modo.
Mox futurum.	πετυπόμαι, πετυπήσθε eodem modo.

PARTICIPIA.

Præsens pass. & mediū. perfect. medium. perfectum passivum.	
τυπόμενος, ἢ τυπόμενος. ἢ τυπόμενος.	τέτυπώς, ἢ τετυπώς. τετυμμένος. ἢ τετυμμένος.
Aoristus primus medius.	Aoristus secundus medius.
τυπάμενος. ἢ τυπόμενος.	τυπόμενος. ἢ τυπόμενος.
Aoristus primus passi.	Aoristus secundus passi.
τυπείσθεις. ἢ τυπείσθεις. ἢ τυπείσθεις.	τυπείσθεις. ἢ τυπείσθεις. ἢ τυπείσθεις.

futurum

24 PROGRESSVS QVAR.

PRO MEMORIA. Quandocunq; prima persona, in quouis modo sit, incipit ab augmento, quod hic est ε, tunc terminatio illius est η: & quandocunq; prima persona incipit ab η, tunc accentus est in penultima, & tertia dualis etiam est η, & tertia pluralis terminatur in τω: aliter tertia pluralis terminatur in ται, & tertia dualis est similis secundæ, & prima singularis terminatur in μαι.

CONIUNCTIVVS.

τυπτωμαι, τυπῶμαι, τυπῶμαι.

Præsens passi. & med. τυπτώμεθα, τυπῶμεθα, τυπῶμεθα.
 τυπτώμεθα, τυπῶμεθα, τυπῶμεθα.

Perfectum medium. τετυπω ut τετυπω.

Perfectum pass. τετυμμένος ὡς ἢ ἦτορ ἦτορ, ὡς μερ ἦτε ὄσι.

Aoristus 1 medius. τυψωμαι, ut τυπτωμαι.

Aoristus 2 medius. τυπωμαι similiter.

Aoristus 1 passivus. τυφθῶ ut ὦ.

Aoristus 2 passivus. τυπῶ similiter.

INFINITIVVS

Præ. pass. & med. τυπτέσθαι. aorist. 2 pass. τυπῶσθαι.

Perfectum med. τετυπέσθαι. fut. 1 med. τυψέσθαι.

Perfectum pas. τετυφθεῖσθαι. fut. 2 med. τυπῶσθαι.

Aorist. 1 med. τυψέσθαι. fut. 1 pass. τυφθήσεσθαι.

Aorist. 2 med. τυπέσθαι. fut. 2 pass. τυπήσεσθαι.

Aorist. 1 pas. τυφθῶσθαι. mox futu. τετυψέσθαι.

FINIS QVARTI PROGRESSVS

Omnia verba mundi dicto modo coniugantur, paucis mutatis literis in medio dictionis, quæ mutatio ex sequenti figura ad oculum patet: quæ non est necesse ut memoriæ mandetur, sed dictam coniugationem oportet ediscere: atq; si aliquid in hac arte difficile est, hæc coniugatio est difficilis. In hac enim disciplina tantum duo sunt ediscenda, nempe articuli declinatio, & verbi huius coniugatio. Satis est, si cætera intelligas: in causa est artis facilitas in homine Latino, Flandro, & Gallo, hoc est intelligente articulos.

Figura

FIGURA CHARACTERISTICA,

secundum quam distinguunt uerba in sex coniugationes,
 licet in rei ueritate non sit nisi una coniugatio.

Vocantur uerba primæ coniugati. quia in alphabeto β est prima
 consonas, & cætera literæ sunt confines ipsi β, propter sonum.

Litera futuri est ϗ, & præteriti φ.

Præsens. Imperfect. Perfect. Plusq̄. Aor. 1. Aorist. 2. futurũ. 1. futurũ 2. mox fut.

β	ω	ορ	φα	ερ	ϗα	β	ορ	ϗω	β	ω̄				
φ	ομαι	όμνη	ε	α	ερ	ϗάμνη	π	όμνη	ϗομαι	π	ϗομαι			
φ			φ				φ			φ				
π	ομαι	όμνη	μ	μαι	νη	φ	νη	π	νη	φ	νησομαι	π	νησομαι	ϗομαι

Vocantur uerba secundæ coniugationis, quia litera secunda est γ: cætera sunt confines.

Literam futuri uides esse ζ, præteriti χ.

γ	ω	ορ	χα	ερ	ζα	γ	ορ	ζω	γ	ω̄				
κ	ομαι	όμνη	κ	α	ερ	ζάμνη	κ	όμνη	ζομαι	κ	ομαι			
κ			κ				κ			κ				
κ	ομαι	όμνη	γ	μαι	νη	χ	νη	κ	νη	χ	νησομαι	κ	νησομαι	ζομαι

Vocantur uerba tertiæ coniugationis, quia δ est tertia cōsona, & cætera sunt confines.

Litera futuri est σ, præteriti est κ.

δ	ω	ορ	κα	ερ	σα	δ	ορ	σομαι	δ	ω̄				
δ	ομαι	όμνη	δ	α	ερ	σάμνη	δ	όμνη	δομαι	δ	ομαι			
τ	ομαι	όμνη	σ	μαι	νη	δ	νη	τ	νη	δ	νησομαι	τ	νησομαι	δομαι

Vocantur uerba quartæ coniugationis, quia ζ est quarta consona, & cætera confines. Lite
 ra fut. est nūc σ, nūc ζ, & ita præter. litera est κ, si futuri est σ: si est ζ, est χ litera præter.

Hæc uerba si habent κα in præter. ut ferè habet omnia in ζω, tūc in
 coniugãdo procedes sicut in uerbis tertiæ coniugationis, & litera
 præter. medij, aorist. 2. & fut. secūdi est tūc δ. Si uerò habeāt χα
 in præterito perfecto, procedes sicut in uerbis secundæ coniugationis, & litera præteriti
 med. & aorist. 2. & fut. secūdi est γ, & sic ferè cōiugãtur omnia in ωω, siue in ηω.

D Vocatur

Omne uerbum tetra
 mutatur uel in

Vocantur uerba quintæ coniugationis, quia post dictas consonas λ quintum locū habet, cæteræ confines sunt, licet nō in sono, ceriē in liquefendo, sunt enim liquida. Litera futuri est litera simplex præsentis, præteritū est κ.

Præsens. Impf. Præt. perfectum. plus. Aor. 1. Aorist. 2. futurū 1. futu. 2. mox fut.
 λ ω ορ λ κα ερ λ α λ ορ λ ω̄ λ ω̄

			λ		μ				
μ	ομαι	όμηρ	μη μ	} α	ν	μ	μ	μ	μ
			ν		ερ	ξ αμλ.	ομηρ	ἔμαι	ἔμαι
			ξ						
ν		γ	λ	} μαι.	λ	ν	ν	ν	
			μη μ		μη	ν	θηρ	ξ ηρ	ξ θήσομαι
ξ	ομαι	όμηρ	ξ μ	κρ	ν	θηρ	ξ ηρ	ξ θήσομαι	ξ ήσομαι
			ξ		ξ				σομαι

Vocantur uerba sextæ coniugationis, quia sexto loco nominantur post uerba quæ habent consonantem ante ω. Litera futuri est σ, præteritū est κ. Et de his hæc datur regula. Verba quæ habent duas uocales ante ω ut ποιεώ carent temporibus illis, quæ in figura hac designantur, quia litera formatiua deest. At si ante ω sit tantum una uocalis ut ἀνωρέω non carent, sed tunc illa tempora formantur à contractis, perinde ac si illa contracta essent grauitona, penultima uocali seruata ut ἔνωρ, ἔχορ, ἔπισσορ, ἔκλυπορ. rarū in monosylla

α Præsens. Impf. Præt. perfect. plus. Aor. 1. Aor. 2. futur. 1. futu. 2. mox fut. (bis est.)
 ω ορ κα ερ σα carēt σω carēt
 ο ομαι όμηρ carēt σάμηρ carēt σομαι carēt
 υ ομαι όμηρ μαι ηρ δλω carēt θήσομαι carēt σομαι

etc. de om. Circa hanc sextam coniugationem notatur, q̄ uerba in άω & έω habent n̄ibus q̄ habēt in futuro ήσω si, ut pauca, habent άσω & έσω coniungantur ut uerba uocalē ante ω. tertiæ coniugationis. Verba in όω habent ώσω. A uerbis in άω & έω & όω fiunt uerba contracta, & uerba quæ uocant in μι, de quibus postea, ut ισάω contrahitur in ισώ ισμημι, τιδέω ἄθω τιδμημι, διδάω διδώω διδώωμι. Notatur secūdo, q̄ nulla sint uerba in ζω uel σω per simplex σ, quia ξ & σ sunt literæ futurorum non præsentium.

Finis figuræ quæ docet inuenire literam futuri & præteritū & cæterorū temporum. Sequitur tertia figura, quæ ob oculos ponit formationes omnium modorum & temporum in omni genere, & etiam participiorum, quæ à quibusdam cathena uocatur: sed prius aliquid dicam de contractione.

Quomodo

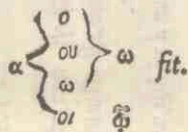
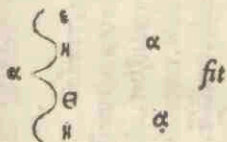
Quomodo uerba quaedam, quasi syncopen passa contrahantur.

Omnia uerba coniugantur ut dictum est, sed uocales cöcurrentes in quibusdã uerbis in unã syllabã colliquescunt in ultima, penultima uel in antepenultima, & illa uerba à Grammaticis appellatur uerba contracta. Et sunt tantum uerba in $\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\epsilon}\omega$ & $\acute{\omicron}\omega$, & non contrahuntur ubiq; sed tantum in presentis omnium modorũ in omni genere & in participijs presentis temporis & in præter. impfctõ. Hæc cõtractio quomodo fiat, declarãt hæc regulæ.

De uerbis in $\acute{\alpha}\omega$

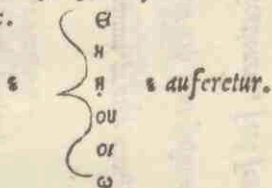
α absorbet omnem uocalem cui immediatè coniungitur, præter o, à quo absorbetur & fit ω . ω absorbet omnes uocales ante immediatè positas. sic $\beta\omicron\acute{\alpha}\omega$ clamo cõiugatur ut $\tau\upsilon\omega\tau\omega$ $\tau\upsilon\pi\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\tau\upsilon\pi\tau\acute{\alpha}$. $\beta\omicron\acute{\alpha}\omega$ $\beta\omicron\acute{\alpha}\acute{\epsilon}\varsigma$ $\beta\omicron\acute{\alpha}\acute{\iota}$. uel si placet p contract. $\beta\omicron\acute{\alpha}\omega$ uel $\beta\omicron\acute{\omega}$, $\beta\omicron\acute{\alpha}\acute{\epsilon}\varsigma$ uel $\beta\omicron\acute{\alpha}\acute{\epsilon}\varsigma$, $\beta\omicron\acute{\alpha}\acute{\iota}$ uel $\beta\omicron\acute{\alpha}\acute{\iota}$ etc.

Formula.

DE VERBIS in $\acute{\epsilon}\omega$. ϵ ante ϵ in ϵ contrahitur. ϵ ante o solum, hoc est, ante o nõ diphthongatũ in ou contrahitur, aliter ϵ semper aufertur. ut $\pi\omicron\acute{\epsilon}\omega$ facio, uel $\pi\omicron\acute{\omega}$, $\pi\omicron\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\varsigma$ uel $\pi\omicron\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\varsigma$ &c.

$\epsilon\epsilon$ fit ϵ

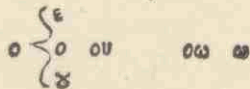
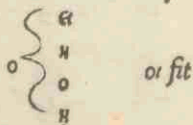

Formula.

$\epsilon\omicron$ fit ou

DE VERBIS in $\acute{\omicron}\omega$. o ante omne quod sonat. cõtrahitur in oi, aliter semper in ou, unã cũ infin. act. ut $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omicron}\omega$ deauro, uel $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omega}$, $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omicron}\acute{\epsilon}\varsigma$ uel $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omicron}\acute{\iota}\varsigma$ etc&c. Vniuersalis regula est, q; ω absorbeat uocalẽ præcedẽtẽ: $\acute{\alpha}\omega$

Formula. (in $\acute{\omega}$, $\acute{\epsilon}\omega$ in $\acute{\omega}$, $\acute{\omicron}\omega$ in $\acute{\omega}$ absorbetur.

Atq; hæc de contractionibus.

Dij Cathena

30 CANONES ALIQVOT PRO MEDIIS
SYLLABIS VERBORVM.

¶ Primus. Aoristus primus producit penultimam ut ἔτυφα, ἔλεξα, si ergo in penultima futuri uerborū quinta coniuga. est ε, adde ι, si α aut αι, muta in η, ut σέλω, σελῶ, ἔσεια. νέω, νεμῶ, ἐψμα. δέρω, Δερωῶ, ἔδερσ. ψάλλω, ψαλλῶ, ἔψαλα. φαίνω, φαινῶ ἔφωνα.

¶ Secundus. Cum omnis Aoristus primus habeat literam futuri, sequentia tamen non habent, ἔδωκα à δῶω, ἔδωκα à δέω, ἐνεγκά ab ἐνέγκω, ἦκα ab ἔω, εἶπα ab ἔπω, & nonnulla alia.

¶ Tertius. ε in penultima futuri primi dissyllabi uerborum quintae mutabis in praeterito perfecto in α, ut παρῶ ἔπαρσα, σελῶ ἔσαλα κα. In μω autem η ante κ interyiciunt τεμῶ τετέμκη: In νω in γ mutant propter κ sequens, quod γ in passi, in μ rursus mutatur, φανῶ πέραγα πέφαμαι, qđ iterū μ redit in primā literā ν in aoristo primo ἐφάνδω. At dissyllaba in ηω, ενω, ωω excludunt ν in praeterito κρηῶ κέκηκα, πηνῶ τέλακα, διωῶ τέδωκα.

¶ Quartus. Praeterito actiuo, passi, aut medio uerbi à uocali breui incipientis Attici primas literas praesentis praepouunt, at si tres syllabas excedat, corripunt etiam tertiam syllabam, ὄρωω ὄρωκα ὄρωκα, ἐλενδω ἔλενδωκα ἐλελυδωκα expuncto ε, ab θν enim & ε aufertur ε, ab οι ι, ab ου υ, η mutatur in ε et ω in ο. Attici quoq; praeteritis tam perfectis q̄ imperf. ab ω incipientibus ε praepouunt ὄρωρ ἔώρωρ ὄρωκα ἔώρωκα. tollunt quoq; reduplicationem praeteriti incipientis ab λ uel μ augmento addentes ι. λέληφα εἴληφα εἴλημαι, μέμαρμαι ἔμαρμαι.

¶ Quintus. Iones à praeterito pfect. κ tollūt & penultimā corripūt βᾶω βέβηκα βέβηκα, γέω γέγηκα γέγηκα, μάω μέμηκα μέμηκα θνᾶω τέθνηκα τέθνηκα. Inde participia γεγῶς uel γεγῶς, τεθναῶς uel τεθναῶς & cæt. contracta autē in omni genere ὦ habent.

¶ Sextus. Aoristus secundus penultimam superdissyllabi corripit, simulter futurum secundum. η ergo & ω in α mutatur, at in αι εαι ου θν expunguntur ι & υ. λάβω, ἔλαβον, τρώγω ἔτραγον, δαίω

δαίω ἔδαορ, παύω ἔπαορ, ἀκονώ ἤκοορ, λείπω ἔλιπορ, φεύγω
 ¶ Septimus. ε εϛ ῥ his in duobus tēporibus sequēti immu (ἔφυγορ-
 tabili λ μ ν ρ mutatur in α, etiam id fit præcedenti immutabili cũ
 alia consonante, σέλλω ἔσαλορ, ἀπίρω ἔπαρωρ, τρέπω ἔτραπ)
 κλέω τω ἔκλωτορ.

¶ Octauus. Præteritum mediū e reperitum aut solū, aut cum i fu-
 turi primi dissyllabi, mutat in o λέγω λέξω λέλογα, λείπω λείψω

¶ Nonus. Et α in penultima mutat in η cum subscri- (λέλοιπα.
 pio i. ut φαίνω πέφηνα, χαίνω κέχηνα.

¶ Decimus. Verba quæ præcedente consonante ζι habent in penul-
 tima, ε in α mutant in præterito passiuo, at redit in aoristo primo,
 ut ἔσέφω ἔσραμμαι ἔσρέφθηρ

His licet ἔ alios canones addere: at maximam partem canonum
 complexa est figura illa characteristica.

VERBA IN MI.

Præter iam dicta uerba sunt quatuor uerba in μι, quæ in præsentī,
 præterito imperfecto ἔ aoristo secundo, alia quadam coniugatione
 coniugantur: sed tamen hæc quatuor eadem coniugatione coniugan-
 tur, quæ τύπτω. Sunt autem hæc ἴσημι ab ἴσάω, τίθημι à τίθειω,
 δίδωμι à δίδόω, ἔ ζεύγνυμι à ζεύγνω, hoc est, sto, pono, do.
 Coniugantur sic per tria tantum tempora (ἔ coniūγο.

ἴσημι,

Præsens. ἴσημι ἴσης ησι, ατορ ατορ, αμω ατε ἄσι. fer è sicut τέ-
 Imperfe. ἴσω ασαρ. (τυφα.

Aorist. 2. ἔσω ut ἐτύφθω.

IMPERATIVVS.

Præsens. ἴσαδι ἄτο ut τύφορ.

Aorist. 2. σῆδι, σήτω, ut τυφθητι.

OPTATIVVS.

Præsens. ἴσαιηρ, ἴσαιης ut εἶλω, sed serua ω.

Aorist. 2. σαιλω eodem modo.

CONIUNCTIVVS.

Præsens. ἴσῶ ἴσῶς ἴσῶ, ἄτορ ἄτορ, ὦμερ ἄτε ὦσι.

aoristus

Aorist. 2. $\sigma\tilde{\omega}$ ut τυφθ $\tilde{\omega}$.

INFINITIVVS.

Præsens. ἰσᾶναι .

Aorist. 2. $\sigma\tilde{\lambda}\tilde{\omega}\alpha\iota$.

PARTICIPIA.

Præsens. ἰσᾶς, ᾶσα, ᾶπ .

Aorist. 2. ἰσᾶς similiter.

Ἐτίθημι.

præsenti & præterito imperfecto reperitur.

τίθημι similiter coniugatur, sed quia uenit à uerbo in $\epsilon\omega$, ita ubi in

ἴσθμι ponitur & in penult. hic ponendum est ϵ . In δίδωμαι ponēdū

est o. in ζεύγνυμι manet u, & hoc uerbum non habet nisi præsens

& imperatiuum. Sed ut istud clarè intelligatur, ponā omnia uerba.

Indicat. τίθημι ut ἴσθμι, sed loco & dic ϵ . in tertia plur. τίθεαι,

ἔτιθλω ut ἴσλω.

ἔθλω ut ἔτιθλω.

(uel τίθεαι.

Imperat. τίθει ut ἴσαδι, sed loco & dic ϵ .

τίθει uel θέε δέτω regulariter.

Optati. τίθειλω ut τυφθείλω.

θείλω eodem modo,

Cōiunct. τίθῶ ut τυφθῶ

θῶ eodem modo.

Infinit. τίθέναι.

θέναι.

Partiāpia. τίθεις, ἔθεις, ἔπ.

ἔθεις similiter.

ἔδίδωμι.

Præ. Ind. δίδωμι δίδως δίδωσι, ut ἴσθμι sed loco & dic o. In

tertia plurali δίδοαι uel δίδουσι.

ἔδίδωπ ἔδίδως ἔδίδω. sicut in tertia plur. ἔδίδουσαπ.

ἔδωπ similiter.

Imperat. δίδουδι δίδότω regulariter.

δίδου uel δός δότω regulariter.

Opta

Optatiuus.	Διδούμῃ ut τυφθείλω.
	Δούμῃ similiter.
Coniunctiuus.	Διδῶ ἕως ἔφ, ὠτορ ὠτορ, ὠμῶν ὠτε ὠσι.
	Λῶ similiter.
Infinitiuus.	Διδόναι. Δέναι.
Participia.	Διδούς, Δουε ούσα ὄρ.

Ζευγυμι.

Indicatiuus.	Ζευγυμι ut ἴσκημι semper seruabis v. In tertia plurali ζευγυάσι aut ζουγυύσι. ἐζευγυμῖ similiter, in tertia plurali.
Imperatiuus.	Ζευγυμιδι ντω. (li ἐζευγυσαμ.
Infinitiuus.	Ζευγυνῶναι.
Participium.	ζουγυυεῖ ὄσα ὄρ.

PASSIVA. ἴσασμαι.

Indicatiuus.	ἴσασμαι ἴσασαι ἴσατη, ἀμειθῶ ἀοθῶ, ἀμειθα ἀοθε ἴσάμῃ ἄσο ἀτο ἔτ. ut ἐτυψάμῃ. (αυται.
Imperatiuus.	ἴσασο ἴσάσθω, ut τύψαι.
Optatiuus.	ἴσαίμῃ σαῖο σαῖτο, ut τυποίμῃ sed serua ai.
Coniunctiuus.	ἴσῶμαι ἴσῶ ἴσῶτη, ἴσῶμεν ἴσορ ἴσορ ἴσορ, ὠμε
Infinitiuus.	ἴσασθαι. (ἴσα ἴσθε ἴσῶνται.
Participium.	ἴσάμεν ὄ. η. ορ.

τίθεμαι.

Indicatiuus.	τίθεμαι τίθεσαι τίθετη ut ἴσασμαι, sed serua e. ἐτίθεμαι ἐτίθεσο ut ἴσάμεν, seruabis e. ἐθέμεν eodem modo.
Imperatiuus.	τίθεσο τίθειθω ut τύψου. θέσο θέθω similiter.
Optatiuus.	τιθείμην τιθεῖο ut ἴσαίμεν, serua e. θείμεν similiter.
Coniunctiuus.	τίθῶμαι τίθῃ τιθῆτη, ὠμειθῶ ἴσορ ἴσορ. ὠμε
	θῶμαι θῆ eodem modo. (ἴσα ἴσθε ὠνται.
Infinitiuus.	τίθειθαι
	θίδαι.

Participia.

τιδέμεν Θ. δέμεν Θ.

Δίδομαι.

Indicatiuus.

Δίδομαι Δίδοσαι ut ἴσαι, serua semper o.
ἔδιδόμην ἐδίδου ut ἰσάμην, serua semp o.
ἔδόμεν ἐδου eodem modo.

Imperatiuus.

δίδου δίδου ut τῷ πῶ, serua o.
δού δού similiter.

Optatiuus.

διδόμην Διδού ut ἰσάμην, serua oi.
δοίμην δού similiter.

Coniunctiuus.

Διδῶμαι Διδῶ Διδῶν ut τιθῶμαι, serua o.
δῶμαι δῶ similiter.

Infinitiuus.

Δίδοθαι.
Δούθαι.

Participia.

Διδόμεν Θ. Δόμεν Θ.

Ζεῖν γνυμι.

Indicatiuus.

Ζεῖν γνυμαι Ζεῖν γνυσαι ut ἴσαι, serua u.
ἔζευν γνυμην ἐζεύνου ut ἰσάμην, serua u.

Imperatiuus.

ζεύνου ζεύνου ut ἴσασθαι, serua u.

Infinitiuus.

ζεύνουθαι.

Participium.

ζεύνουμεν Θ.

SEQVUNTUR ALIQVOT VERBA
IN MI ANOMALA.

Verbum substantiuum εἶμι, id est, sum.

Præsens. εἶμι εἶς uel εἶ ὄντι, ἐσὼρ ἐσὼρ, ἐσ μὲν ἐσὲ εἶσι.

Imperf. ἦν ἦς ἦν, ἦτορ ἦτω, ἦμεν ἦτε ἦσαρ.

Futurū. ἔσομαι ἔσῃ ἔσται uel ἔσαι ut τῷ φομαι.

Imperat. ἴθι uel ἔσο ἔσω, ἔσῃ ἔσωρ, ἔσε ἔσωσαρ.

Optat. ἔκρη ἔκρη patuit superius.

Coniunct. ᾧ ἦς ἦ patuit supra.

Infinit. εἶναι.

Particip. ᾧρ, ὄνσα, ὄρ.

Futurum ἔσεθαι.

Futurum ἔσομεν Θ.

Verbum

Verbum εἶμι vado.

Præsens. εἶμι εἶς uel εἶ εἶσι, ἴτωρ ἴτορ, ἴμιρ ἴτε ἴσι uel ἴασι.

Imperf. εἶρ εἶς εἶ, ἴτω, ἴσαρ uel ἴσαρ.

Perfectum inusitatum εἶκα κας κε, & plusq̄perfectum usitatum & auctum ἦμερ ἦκας & cæt.

Perfectum medium. εἶα εἶας εἶ, Ionicè autem ἦα ἦκας ἦε. unde plusq̄-

pf. ἦρ ἦκας ἦρ, cuius tertia pluralis est ἦσαρ ἦσαρ.

Imperatiuus præsens. ἴδι uel εἴτω, ἴτορ ἴτορ & c.

Optatiuo & Coniunctiuo caret.

Infiniti. præsens. ἴναι uel εἴναι.

ἴμι Vado.

Præsens. ἴμι ἴης ἴσι. Infinitiuus ἴέναι.

Passi u. ἴμαι ἴσαι ἴται ut τίθημαι.

Imperf. ἴεμερ ἴσο ἴετο.

Imperat. ἴσο ἴεθω.

Partici. ἴέμερ & cætera in usu non sunt.

ἴμι Mitto.

Indi. præ. ἴμι ἴης ἴσι ut τίθημι.

Imperf. ἴρ ἴης ἴη.

Perfect. εἶκα εἶκας εἶκε. hinc particip. εἶκως, compositi. ἀφικῶς, & perfectū passi. εἶμαι εἶσαι. & plusq̄pf. εἶδηρ uel εἶδηρ.

Aoristus. 1. εἶκα εἶκας pro ἴσα ab εἶω.

Aorist. 2. ἴρ ἴς ἴη, ἴτορ ἴτηρ pro ἴτω & cæt.

Impe. præ. ἴδι ἴετω ἴτορ & cæt. Aorist. 2. εἶθι uel εἶς ἴτω.

Opta. præ. ἴειρ ἴεις ἴειν.

Aorist. 2. εἶρ εἶς.

Coniunct. præ. ἴω ἴης ἴη.

Aor. stus. 2. ὦ ἴς ἴη.

Infinitiuus præsens ἴέναι. Aoristus secundus εἶναι.

Participium præsens ἴεις ἴεσα ἴερ. Aorist. 2. εἶς εἶσα ἴερ.

E ij Paß

Passivum præsens. ἴεμαι ἴεσθαι ut τίθειμαι.

Imperfectum. ἴεμην ἴεσο.

Activus secundus. ἐμλω ἴσο.

Sunt & alia, quæ inter hæc recensentur, ut ἵμαι sedeo, λύω
μαι possum, κείμαι iaceo aut ponor, ἴσκημι scio, φημί dico: at
quoniam facilis est eorum coniugatio, ut quæ uerborum in μι con-
iugationem sequantur, supersedendum his existimo.

DECLINATIO ADIECTI-
VORVM.

VORVM.

Nōmina adiectiva sic uariantur.

καλός καλή καλός.

κακός κακή κακός.

σοφός σοφή σοφός.

τυπτόμενος τυπτόμενη τυπτόμενος.

Quæ habent uocalem ante ος uel ς, in fœminino habent ςα, λέος
γι(θ) λογία λόγιος disertus a um. φανδός ςα ςός aptus a um.

πᾶς πᾶσα πᾶρ ἀντός omnis.

βραδύς βραδυία βραδύν ἐ(θ) tardus.

χαρίεις χαρίεσσα χάριερ εντ(θ) gratiosus.

ἀληθής ἀληθές εὖς uerus

ἐιλόπαξις ἐιλόπαξις δ(θ) ἀμᾶς patriæ.

εὐγεωσ εὐγεωσ ω quartæ decl. ferax

τέτηρ τέτηρ vos tener

εὐδαιμόνιος εὐδαιμόνιος vos faelix.

Omnis generis sub
duabus terminationi
bus. Sub una termina
tione omnis gene
ris pronomina sunt
ἐγώ, σὺ, δ(θ) εἶνα.

Fidis adiectiuorum.

Quæ adiectiva

περὶ τὰ τῶν.

ος σοφός	σοφώτερος	σοφώτατος	sapientior	issimus.
ης ἀληθής	ἀληθέστερος	ἀληθέστατος	ueraxior	cisimus.
εις χαρής	χαριέστερος	χαριέστατος	gratiosusior	issimus.
ας μέλας	μελάντερος	μελάντατος	nigerior	rurus.
υς εὐρύς	εὐρύτερος	εὐρύντατος	lauior	issimus.
ωρ σώφρων	σωφρονέστερος	σωφρονέστατος	temperatusior	issimus.
ους εὖνους	εὐνέστερος	εὐνέστατος	beneuolusior	issimus.

QVAE IRREGVLARITER.

Quaedam formant irregularem comparatiuum in ωρ et superlatiuum in sos ut ἀγαθός, καλός, καλλίωρ, βελτίωρ, ἀμείνωρ, κρείσσωρ, ἀρεσίωρ, κάλλιστος, βέλτιστος, ἀριστος, κρείστιστος.

κακός, κακίωρ, χείρωρ, χείριωρ, κάκιστος.

μικρός, ἐλάσσωρ, ἥσωρ, μείωρ, ἐλάχιστος.

ῥᾶδιος, ῥᾶδιωρ, ῥᾶςτος, ἐχθρός, ἐχθρίωρ, ἐχθρίστος.

ἀχρῆς, ἀχρίωρ, ἀχριστός, πολὺς, πλείωρ, πλεῖστος, μέγας, μέγιστος.

βραδύς, βραδυίωρ, τραχύς, παχύς comparantur βραδύωρ

uel βράσσωρ, ταχίωρ uel δάσσωρ, παχίωρ uel πάσσωρ, βράδυστος

uel τάχιστος, πάχιστος. Similiter γλυκύς, γλυκύνωρ, γλυκύνιστος

uel regulariter γλυκύντερος, γλυκύντατος. Quod sequitur

ἡδύς, ταχύς, ὠκύς, βραχύς, βραδύς, παχύς.

Sunt et aduerbia quae comparantur et praepositiones, ut κάτω, κατώτερος

κατώτατος, πέραν, περὶ, περὶ τῶν, τῶν, μάλα, μάλλον

μάλιστα, ὑπὲρ, ὑπὲρ τῶν, ὑπὲρ τῶν, πρὸ, πρότερον, et

uerbum φέω facit φέτερος, τῶν uel φέριστος.

PRONOMINA.

Pronomina eadem, quae apud Latinos uidelicet,

ε ε ε

Ego ἐγὼ μὲ μοι με duale reliquo ἡμεῖς ἡμῶν ἡμῖν ἡμᾶς

Tu σὺ σὺ σοι σε quia non est ὑμεῖς ὑμῶν ὑμῖν ὑμᾶς

Sui οὗ οἱ εἰ παρὶν obuii. σφῆς σφῶν σφῖν σφᾶς

E iij ille

ille ἐκεῖν ὃ ἐκεῖν ἐκεῖνο.

ipse aut is αὐτὸς αὐτὴ αὐτὸ uel ὁρ.

hic aut iste οὗτος αὐτῆ ἦτο, in obliquis accipiunt ut τὸ τῶ τῶν τῶν.

meus ἐμός ἐμὴ ἐμόν.

tuus σὸς σὴ σὸν.

sub ος ὅ ο uel ὁρ sunt tertiae de-

suus ὄς ἠ ὄν

clinationis. sub η uel α secundae.

noster ἡμέτερος ἡμεῖς ἡμεῖς.

uester ὑμέτερος ὑμεῖς ὑμεῖς.

Composita αἰ ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, τοῦ, meipsum.

rent nomina σεαυτοῦ, σεαυτῆς, τοῦ, tuiipsum.

tuo. ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, τοῦ, suiipsum.

Additur δ' εἶνα δ' εἶν ὃ uel δ' εἶνα ὃ generis omnis, hoc est, quidam quaedam quoddam in singulari numero ὅ quintae declinationis.

PRÆPOSITIONES XVIII.

Præpositiones monosyllabæ sex.

ἐν in, datiuo iunge. ὑπὲρ ὑπὲρ cum, datiuo.

εἰς in, accusatiuo. πρὸς ad, accusatiuo, ab, genitiuo.

ἐκ, ἐξ ex, genitiuo. πρὸ ante, genitiuo.

Præpositiones dissyllabæ duodecim.

ἀνά per, accusatiuo.

κατὰ per, secundam, accusatiuo, in, super, de, ab, contra, genitiuo.

διὰ per, genitiuo: post, accusatiuo.

μετὰ cum, genitiuo: post, accusatiuo.

παρὰ à, genitiuo: apud, datiuo: ad, præter, propter, accusatiuo.

ἐντὶ pro, contra, genitiuo.

ὑπὲρ in, super, genitiuo: propter, in potestate, post, contra, datiuo.

ὑπὲρ in, ad, accusatiuo.

περὶ de, pro, genitiuo. circa, prope, accusatiuo.

ἀμφὶ idem ὅ eiusdem constructionis.

ἀπὸ à, ab, genitiuo.

ὑπὸ sub, præ, à, genitiuo: sub motum notans, accusatiuo.

ὑπὲρ pro, de, super, genitiuo, supra, ultra, accusatiuo.

ALIAE PARTES.

Ceterae partes orationis sic se habent ut apud Latinos, quorum significata ex uocabulario graeco sumenda sunt. Sunt autem partes orationis octo, Nomen, Pronomen, Verbum, Participiū, Coniunctio, Aduerbium, Praepositio & Articulus. Graecus interiectiones diat esse aduerbia.

DE CONSTRUCTIONE.

Solis dictionibus, quae certae esse debent, praeponuntur articuli. Non ergo praeponuntur interrogatiuis, aut indefinitis, neque rursus pronomibus primitiuis, demonstratiuis, uel relatiuis, quae satis certa per se sunt, nisi ob emphasim maiorem ut ὁ ὄντος. Possessiua uero, quod uaga sint, articulis astringi possunt οἱ ἐμῶς, ἢ ἡμετέρῃ μπάς. Ita omne adiectiuum connectis substantiuo ut ἀριστοτέλης ὁ σοφός, φράγκισκὸς ὁ βασιλεὺς. Similiter congluinas per articulum duo substantiua αἰας ὁ υἱὸς τελέμων & : & Atticè per defectum ut αἰας ὁ τελέμων &.

Comparatiuis & superlatiuis genitiuo iunguntur, ut ἰχυρότερος & αἰαντὸς, ἰχυρότατος & τῶν πάντων.

Neutra nomina pluralia frequentius habent uerbum singulare, ut τὰ ζῶα ἐδίη, τὰ σώματα ἔεφετη.

Genitiui pronominum primitiuorum ponuntur pro possessiuis ut πατὴρ μου pro πατὴρ ὁ ἐμῶς: πατὴρ ἡμῶν pro πατὴρ ὁ ἡμέτερος &.

Verba sensuum significatiua genitiuum habent ut ἀκῶν φωνῆς, ἀπτομαι ἢ ἔαπέξω, γένομαι ἢ κρεῖω, ὑπλθυμῶ, ἐρῶ ἢ δάφνω. praeter uisum significantia, quae accusatiuum habent ut ὄρω τὴν πόλιν.

Verba dominandi, curandi, assequendi, separandi, priuandi cum genitiuo construuntur ut κυρέω, κρεῖω σου, φροντίζω, ὑπμελομαι σου, τέρω ἢ τυχω, διαφέρω, χωρίζομαι, σέρομαι τὸ ἄμυστόν & ὁ δ' ἄ.

Tempus aut pars ponitur in genitiuo cum uerbis, νυκτὸς καὶ ἡμέρας κατένοσεν, ἐκτεμάσθη τῷ ποδός, πίνω τῷ ὑδάτι &.

Instrumentum uel causa ponitur in datiuo. δέξαι χαρὶ κν/πελλορφόνοῦ με τὰς τὰ ποιῆ.

Attici sæpius casum uerbi præcedentis cōstruunt sequenti, ut ἀπὸ
 λαύω, ὡς ἔχω ἀγαθῶν. νόμι Ⓞ ὅτι ἐπανόξωμα κακῶν, ὡς αἱ
 τύχαι ποιοῦσι, Ita græcè, sed male latinè in psalmis, parant in cō
 silijs, quibus cogitant, legimus.

Viuntur accusatiuo pro datiuo, ἀφέσω σε pro σοι, οἶά με ποιῆς,
 τοιαῦτα ἐργάσομαι σε, pro σοι.

Quædam uerba ob uariam significationem uariam quoq; habent cō
 structionem, κυριεύω σου dominor tui, κυριεύω σε te facio dominum.
 Infinitiuus cum aduerbijs περί, ἕως, μή, ὡς sæpe pro indicatiuo,
 optatiuo uel subiunctiuo accipitur, περί ἐπέμ priusq; dixissem ses set.
 μή γνῶναι ut non uel ne scirem, ὡς ἐπέμ ut ita dicam.

Articulus neutri ge. præpositus infinitiuus, mutat infinitiuū in nomi
 nis naturam, ut τὸ φιλοσοφῆν ἀνδρὸς ἐλθιδέου ἐστίν. Similiter alijs
 dictionibus Ⓞ orationibus præpositus, materialiter ut accipiantur fa
 cit, ut τὸ ἀνδρῶν Ⓞ τὸ γνῶναι σαυτόν.

Particula ἀπ̄ optatiuo, coniunctiuo, neq; rarò indicatiuo iungitur, pote
 tianq; notat, τὸ ἀπ̄ γένετο uel γένετη, hoc posset fieri, uel possi
 bile factu est. ἔλεγον ἀπ̄ legissem, uoluisssem, potuisssem legisse.

τυγχάνω eleganter secum participium habet, ut pro σοιξάτης πρῶ
 τωατῆ, σοιξάτης τυγχάνει περιπατῶν eleganter dixeris.

Aduerbia si casum habent, genitiuum habent, πώρῳ δι πόλεως,
 χώρῳ, ἀνδρῶν, λάδρα τῶν ἄλλων. Congregandi datiuum habent,
 ἅμα τῷ λαῷ. Iurandi accusatiuum, νῆ, ναί, μὰ δ' ἰα. Deriuatiua
 naturam primitiuorum sequuntur, ἄξιος, ἀξίως λόγου. Quantum
 ad alias cōstructiones pertinet, nihil diuersum hic est ferè à Latinis.

S V M M A E G R A E C A E L I N G U A E

F I N I S.

D. Nicolai Vitenhouij Epitaphium,
per Des. Erasimum.

Τίς εἶ θεῶν ὄνομα ἔσι μοι δίκη.
τί θανόντι οὖν ἰ τὸν δικαίεσχον καλόν,
τὸν Νικόλαον οὐδενώβιον ποδῶ,
ὅς ἦν ἀπάσης φλανδρίας κλέθ μέγα.
Τοῦτου γὰρ οὐδεὶς βελτίων πέφυκ' ἀνής.
Φίλω θανόντι σωμαπέθανον, ὡς μοι δοκῶ.
οὐκ ἦν δίκαιθ, ἀλλὰ μάλλον ἢ δίκη.

Huic respondetur per Arnoldum Oridryum.

Ἀπέχεο θανόντων, τί τῶτο εἶ δίκη;
μῶν δ' εἶ ὁδ' ἵν' ἔσθ' δικαίεσχον καλόν;
μῶν ἀποκλάσθ', ὅρ τιν' ἢ ποδῶ δίκη;
Ἡ μοι δοκῶς σμικρὸν θεόλογθ ἔμμεναι,
Τοσοῦτο θανόντων νεκρὸν Νικόλαον.
τὸν οὐ δίκαιον, ἀλλὰ μάλλον τὴν δίκην,
ὧς φῆς, γενόμενον, ἢ σὺ μνημονεύεις
ὄν πολλὰ φαίνηται, θανόντων θελοῦντες βροτοῖς
εἶναι τὸ, τ' αὐτ' ἀναγενέσθ' ἀβρότους.
οὐκοῦν ὁδ' ἵν' ἔσθ' θανόντων μὴ δέον
μάλλον δὲ ζῶντι πρῶτον συγχωρέμεναι.
εἰ καὶ δίκαιοι πάντες οὐκ ἀπεθάνοσαν
εἰ γὰρ πόλι καὶ ἀπάση φλανδρία.

Eiusdem Epitaphium per Levinum Ammonium.

Εὐδάδε Νικόλαε ὅσα κατὰ γαῖα καλὴ πῆξ
ἠγεμόνθ βουλῆς πρόθεγε φλανδριακῆς.
πάντα μὲν ἔστι βροτῶν ἀμεμῶλια, ἢ δ' ἔγε μόνον
ὠφέλιμθ μετὰ τὴν κηρα δικαιοσύνη.
τὴν ἄσπερ δάσασαι χωρὶς τε ποσίρ τε Δίωζορ
τῆ γὰρ κλεθρὸς εἶμι κείμενθ ὡς νεκρῆς.

Latinitate

1869991

7

Omnis qui insibiliter
omnia contrarie
tamen salutis generis
magni signa tue poteri
insibiliter ostendis. te
hoc gratia tue misericordie
tra? ut omnes qui hunc
peccati conuenit. de
tuncq; tribulatione ad te
manerunt consolatione
beneficia consequantur.

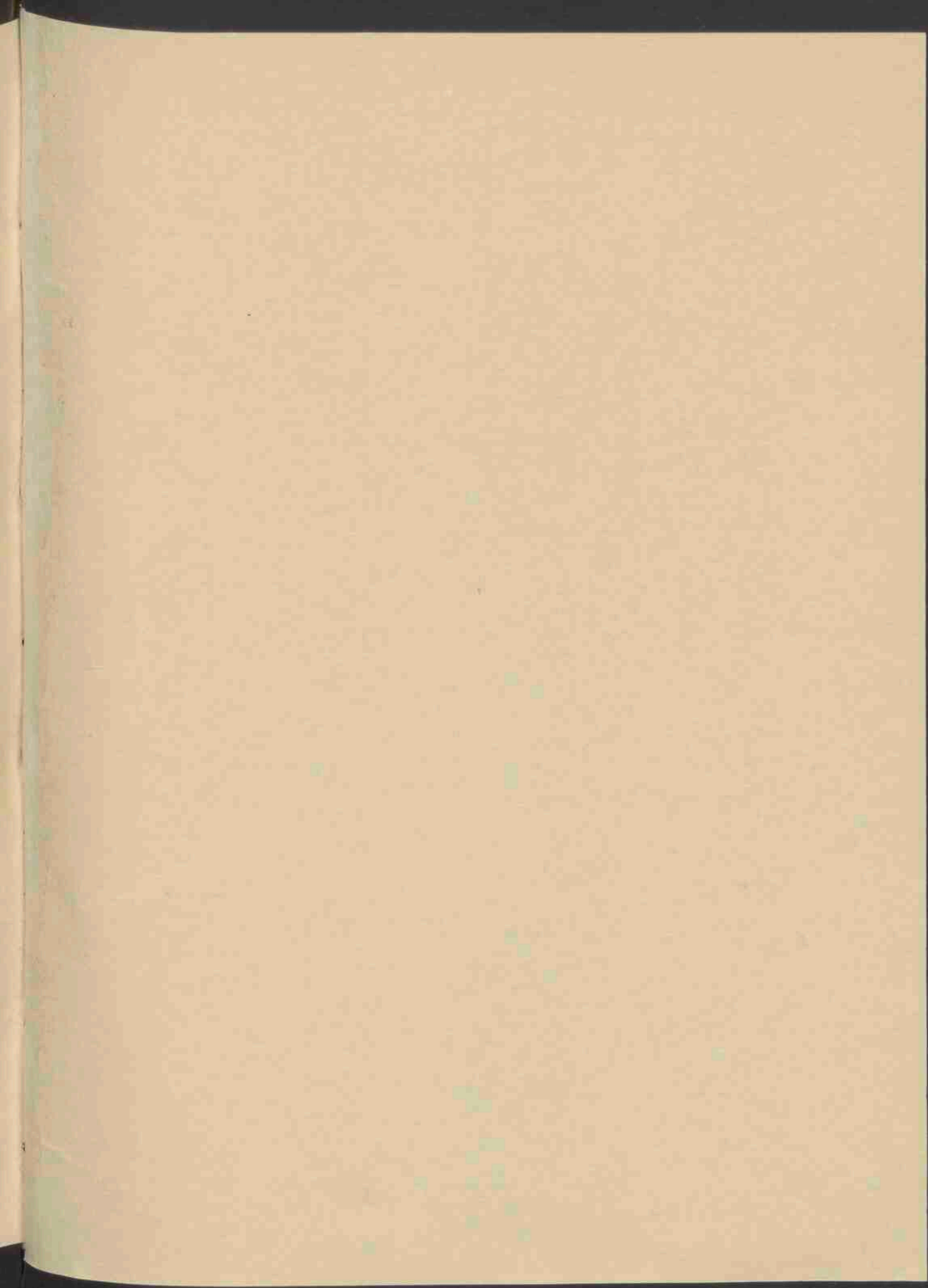
ad m. & Domine dicitur
domus tue et locus habitacionis
glorie tue. **A.** Beati qui habitant
in domo domine. **V.** In secula seculi
dabunt te. **R.** Sancta est
domus domine et habitacionis eius.

re amplectum eorum spiritibus ad
venimus

Catullorum nos quos
nunc manet et tuorum
Mithras et sociorum eius ve
luda passio tuatur
ficus illos a ferarum mor
tis ingenuis cruciatibus
miseri ita nos quos a
ritatibus bestiis uoxibus
succedens liberare dig
nis. **P** **U**enite

venite sempiternum regem edum
fidelibus veram dedit legem
Venite ex **Jo 1° no ant**

erat quidam nobilis nomine
adus secundum carnem nat
iosus et durissimus valde **po**
is vir **ad 1000**

10

6 7633-37.

